

анализаторска, психологическа лирика... – един от мостовете към втория период.“

26. Вж. **В. Стефанов**. П. Яворов и д-р Кръстев. Лабораторията на чудака. – В: **В. Стефанов**. Творбата – безкраен диалог. С., 1994.

27. Обикновено началото на Яворовия солипсизъм се свързва само и изцяло с „Песен на песента ми“, с резкия поврат в остензивното означаване на света. Вж. **Ст. Илиев**. Противоречивият свят на Яворов. С., 1976, с. 60.

28. За „знаци“ у ранния Яворов, макар и не в семиотичен смисъл, говори още **М. Николов** в монографията „П. К. Яворов. Човекът и творецът“. С., 1942, с. 63-64.

29. За такъв фенотекст може да се счита и поемата „Калиопа“ – още съвременниците на Яворов я възприемат като чудо и неслучайно именно тя открива новото столетие за сп. „Мисъл“. Вж. **Спомени за П. К. Яворов** (съст. М. Милковска). С., 1989, с. 77.

30. По такъв начин – едновременно клиширано и неподправено – звучат творбите във фолклорен дух („Мене, моме, не люби“, „Луди-млади“, „Павлета делия и Павлетица млада“). За „майсторски двуглас на фолклорно и авторско“, за съчетаване на „конвенционални изрази“ и „значително поетични, с по-изискана образност“ говори **Ст. Бояджиева** в „Яворов и уроците на фолклора“ (В: Българската литература и народното творчество. С., 1977, с. 230–231).

31. Този топос е експлициран в „Калиопа“, „Милица“ и „Месалина“ и не е случаен в поезията на Яворов.

32. За вариативния текст вж. **Ю. Лотман**. Култура и информация. С., 1992, с. 102.

33. Семантичният аналог на Яворовата творба е П. Славейковото стихотворение „Гурбетчия“. Показателно е, че и в двата текста става дума за идващ отдалече герой, за герой-странник. Първоначално избраното заглавие на Яворов „От чужбина“ потвърждава това. Вж. **Г. Найденова-Стоилова**. Летопис. с. 135.

34. Цитатът е от „Съчинения“ на **П. К. Яворов**. Неиздадени произведения. Том V, С., 1936. От поемата оцеляват